

[Himmelstrup.]

for Realisationen af det Formaal, den havde sat sig. Paa Grundlag af de Oplysninger, den højtærede Udenrigsminister har tilstillet Udvalget, har det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, kunnet notere i Betænkningen, at i de 5—6 Aar siden 1931 har Belgien foretaget Notifikationer om Toldforhøjelser 35 Gange — hvortil saa kommer de Gange, hvor de har glemt at notificere, for det fremgaar ogsaa af Oplysningerne, at de deltagende Stater har taget Konventionen saa lidt alvorligt, at man undertiden slet ikke har foretaget Notificering, hvor en saadan var nødvendig, og undertiden har man gjort det under en saadan Form, at intet Menneske i det Land, hvor Notificeringen skete, kunde forstaa, hvad det drejede sig om. Finland har notificeret 14 Gange, Nederlandene 10 Gange, Norge 21 Gange, Sverige 26 Gange og Danmark 8 Gange. Naar nu den ærede socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hauge, deraf synes at ville drage den Slutning, at Danmark ikke har foretaget Toldforhøjelser i samme Omfang som de andre Lande, er dette ganske uberettiget, af den simple Grund, at hver enkelt Notificering jo kan omfatte et meget stort Antal Toldsatser; og det er det, der er sket for Danmarks Vedkommende, saa det ærede Medlem Hr. Hauge kan ikke drage den fjerneste Slutning af Antallet af Notificeringer. Hertil kommer saa det pudsige, at Danmark jo gennemgaaende har notificeret med en Henvisning til Oslo-Konventionens Artikel V og ikke med Henvisning til Artikel I, hvad der vilde være rimeligere og rigtigere.

Jeg nævner kun dette som Eksempel paa, hvor lidet betydningsfuldt det hele har været, hvordan i Virkeligheden baade den ene og den anden Stat helt har tilsidesat ogsaa de positive Forpligtelser, man i Virkeligheden havde paataget sig. Hertil kommer saa, at vort Bidrag, Danmarks Bidrag, til Fremme af det Formaal, Oslo-Konventionen var Udtryk for, nemlig at øge Samkvemmet mellem Nationerne og nedsætte Toldsatserne, først og fremmest er Valutacentralen, og dernæst er det Toldloven af 15. Oktober 1932. Og jeg maa jo sige, det er paafaldende, at en Mand som den højtærede Udenrigsminister, der Gang paa Gang har bekendt sin Tillid og sin Tro til Oslo-Konventionen, saa ivrigt som maaske faa i denne Sal har forsvaret Valutacentral-systemet; og Ministeren har ogsaa Gang paa Gang stemt for Toldloven af 15. Oktober 1932, den Daarskab, som Ministeren

selv umiddelbart forud for dens Vedtagelse kaldte Toldforhøjelser, og Ministeren vil i Løbet af en 14 Dages Tid, naar den igen kommer til Behandling her, atter stemme for nøjagtigt den samme Toldlov.

Der er derfor ingen, der kan tage Konventionen særlig alvorligt, og det forekommer mig derfor, at det er et alt for urimeligt stort Apparat at sætte i Scene. Paa de enkelte Omraader, hvor der er opnaaet noget, kunde nøjagtigt det samme Resultat være opnaaet gennem den almindelige diplomatiske Repræsentation. Jeg maa derfor sige, at naar man nu læser om alt det, der er skrevet og talt i denne Anledning, og alle de Møder, der er holdt, tænker man uvilkaarligt paa, om dog ikke Udenrigsministeriet kunde tage sig noget nyttigere for end at forvalte den Slags Konventioner. Udenrigsministeriet koster jo efterhaanden overmaade mange Penge, en 7—8 Mill. Kr. om Aaret, det 7—8-dobbelte af, hvad det kostede før Krigen, og mig forekommer det, at en stor Del af det Arbejde, der i hvert Tilfælde er udført paa dette Omraade, har haft overmaade liden Betydning.

Se, det er altsaa de Oplysninger, vi har indhentet med Hensyn til Betydningen af Oslo-Konventionen af 1931, og saa kommer altsaa nu det Tillæg, vi skal ratificere, det saakaldte Haager-Arrangement, som adskiller sig fra Oslo-Konventionen derigenem, at det dog indeholder visse positive Forpligtelser. Landene — det gælder først og fremmest Holland og Belgien — har jo paataget sig visse positive Forpligtelser; nemlig paa nogle Omraader at ophæve den bestaaende Kontingentordning og give fri Indførsel af de paagældende Varer.

Nu er der det kedelige for vort Vedkommende, at de Varer, der er Tale om, spiller en meget lille Rolle for os. Det vil altsaa sige, at Danmark sandsynligvis kun har ganske ringe økonomisk Interesse i hele dette Arrangement. Jeg tror nu, at det for en Del hænger sammen med, at Danmark heller ikke har været i Stand til at byde noget ved dette Arrangements Afslutning, af den simple Grund, at vi har dette for os ejendommelige Valutacentralsystem, som har gjort det umuligt for os at træde aktivt ind i disse Forhandlinger. Det fremgaar jo ogsaa ganske positivt af den Redegørelse, som den højtærede Udenrigsminister har tilstillet Udvalget om Danmarks Stilling under Forhandlingerne, hvor man til sidst brugte det Udtryk, for dog at faa Danmark med, om der ikke kunde foretages nogle Toldbindinger, saa Danmark kunde komme til at *figurere* i selve Overenskomsten. Vi